

Színes tinták

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ
TEHETSÉGGONDOZÓ
GIMNÁZIUM

**Szabó Réka Dorottya, Kocsis Szandra,
Bicskei Armand and Pasza Alen**

THE SHIPWRECKED ONES

I cannot rely on anybody.
My only friend is nobody.
I'm hard to be loved by myself,
When I feel unloved by society.

If you can't love yourself
You can be loved by me.
We could be the shipwrecked ones
And ignore the rude humanity.

ISMERETLEN HIVÁS

Késő őszt volt, korán sötétedett. Odakinn zuhogott az eső. Hirtelen megszólalt a telefon. Marcell felkelt a számítógép elől és beleszólt.

-Szia – suttogta egy rekedtes férfihang. – Cukorfalatka – suttogta lihegve. Marcell rémülten csapta le a telefont. *Ki volt ez?* kérdezte magától, de nem tudta a választ. *Talán nem is kell komolyan vennem.* De azért, biztos ami biztos, félénken körbenézett. Egyedül volt. Igen, egyedül.

Matekóra, latin, fizika... Múltak az órák, Marcell nem figyelt, csak üveges szemmel nézett a semmibe, s a tegnapi telefonhíváson rágódott. Komolyan vegy-e? Vagy csak egy vicc az egész?

Ahogy hazaért, sóhajtva dőlt a falnak. Egy, a tengeren hajót ábrázoló kép volt vele szemben a falon. Megszólalt a telefon. Újra. Marcell, bár tudta, hogy egy rekedtes, ismeretlen férfihangot hall majd, felvette.

-Látlak téged – suttogta a hívója. – Látlak téged, kis cukorfalat! – Marcell rémületében eldobta a telefont. Látja? Nem lehet. NEM LEHET. Vagy talán...

A fiú egyedül volt, szülei a huszadik házassági évfordulójuk alkalmából elutaztak pár napra. Ő otthon maradt. Egyedül. Egyedül és magányosan. Egyedül és mégsem. Ahogy teltek a napok, egyre gyakoribbak lettek a telefonhívások. Marcell egyre idegesebb lett. Mit akar ez az ember tőle, miért hívogatja, vajon tényleg látja őt, mit fog tenni, ha... Csengettek. Csengettek még egyszer. A hang szinte túlvilági volt. De... Ugye nem? Ugye nem ő? Ott áll, rá vár, perverz vigyorral lesi, mikor nyit ajtót. Marcell kinyitotta az ajtót és farkasszemet nézett a szomszéd lakás bejáratával. Senki. Sehol. Csak egy csomag a küszöbre dobva. Nagy, barna boríték, rajta a neve: Marcell. Nincs feladó. A borítékban képek, képek róla: fekszik, TV-t néz, olvas... És egy papírcetli, rajta csak ennyi: LÁTLAK.

Marcell egyszerre fojtogatónak érezte a lakást. Mintha a falak, a képek, a bútorok is mind azt suttognák: LÁTLAK. Nincs levegő, a falak összepréselődnek, ez egy csapda, és jön ő... Feltépte a bejárat ajtót, hogy kirohanjon, de sietsége és rémülete alábbhagyott, ahogy szomszédja, Herbert bácsi jégkék szemébe nézett.

- Hova ez a nagy sietség, fiam? – kérdezte Herbert bácsi. Marcell nem tudott válaszolni. Hogyan is mondhatná el ennek az idős, kedves embernek, hogy őt tulajdoképpen megfigyelik és zaklatják?

– Gyere be egy teára és megnyugszol egy kicsit – invitálta az öreg. Marcell egy percig habozott, majd belépett Herbert bácsi lakásába.

- Tessék, kisfiú – adott át Marcellnek egy csésze teát Herbert. – Na mondd, mi bánt olyan nagyon? – Marcell nem felelt. Percekig nem történt semmi, a fiú, hogy ne kelljen válaszolnia, belekortyolt az íztelen, langyos teába.

– Várj egy pillanatot – Herbert kísértelt a szobából. Marcell lerakta a teáspoharát s körbenézett. Nagy, rendetlen íróasztal állt az ablak előtt. Valami azt súgta, hogy menjen oda. Szerteszét papírok, de ott, egy füzet alatt, ott kilóg egy kép. Egy kép, ami... Amin ő van. Herbert, Ő az, aki zaklatja...

- Cukorfalat – suttogta Herbert a háta mögött. Marcell előtt elsötétült a világ.

Mikor magához tért, otthon volt, az óra reggel tizet mutatott. Gyorsan visszatértek az emlékei. Herbert. Mit tett vele ez az ember? Mi történt? Sötétség. Marcell kiugrott az ágyból, s már majdnem bekopogott a szomszéd lakás ajtaján, ám ekkor észrevette a táblát. KIADÓ. Marcell elsírta magát. Herbertet sosem találták meg.

Felnőtt korában Marcellnek végül felesége lett, majd egy aranyos kisfia. Akkorra már, szinte teljesen elfelejtette - ha el lehet egyáltalán -, hogy mi történt vele 15 éves korában. Egy nyaralásuk alkalmával azonban, pontt akkor, amikor Marcell teljesen önfeledt állapotban, éppen felszabadultan nevetett, kapott egy SMS-t: Látom őt. Kis cukorfalat.

SZÖGI KLAUDIA

MADÁRKÓRUS

Fáradt lábaimat izomláz sanyargatta, már alig húztam őket magam után. Ugyanez az érzés napról napra erősebb volt egész testemben, mégis azt éreztem, hogy ez nem izomláz. Fáradt vagyok.

Szerda van, ez az egyetlen nap, mikor iskola után nem kell sehova se mennem. Megnéztem egy filmet, majd nehézkesen elvándorogtam sajgó lábaimmal a tusolóba. Jól esett zuhanyozás közben a sok fárasztó és gyerekes gondolat, jól esett sajnáltatni magam fejemben. Fél tizenkettő lehetett mire befejeztem, innentől a gondolkodást a tükör előtt folytattam. Komolyan álltam előtte, néztem a rusnya kamasz arcomat. Anyu csak háromszor rontott be, hogy jöjjenek már ki, és hallgassam meg, milyen szép a kinti madárkórus. Fáradt szemeimet égnek meresztettem, leráztam anyut.: „hagyjál már, fázom..” Anyu lelkesen próbálkozott tovább, hogy elcsaljon. Újból elismételtem: „hagyjál már, fázom!” – ezúttal kicsit hangosabban, hogy érezze, ez engem tényleg nem érdekel. Fogtam magam és elmentem felöltözni. Éreztem, már sivataggá száradt a szám, majd elindultam a konyha felé. Hallottam valamit, nem tudtam felfogni, mi lehet az. Valami leírhatatlan gyönyörűség, s ahogy közeledtem felé, egyre hangosabb. Lassabbra vettem a lépteimet, hogy tovább kényeztessenem füleimet. Amint betoppantam a konyhába, úgy éreztem, egy koncertre érkeztem. A madarak voltak. Az ablak nyitva állt, s minden behallatszódott. Álltam a sötétben, nem akartam felkapcsolni a lámpát, élvezni akartam a madáréneket. Behunytam szemem, egyre hangosabbnak éreztem, már forte...már forte... egyszerre megéreztem, hogy szemem medréből kis patakocska csordul le. Elejében könnyeztem, majd zokogtam. Szánalmat éreztem magam iránt, de mintha a madarak megbocsátást zengtek volna. Már majdnem éjfél volt, mégis úgy éreztem, hogy a nyitott ablakon fény áramlik be. Fáradt kezeimet arcom elé emeltem, majd elkezdtem csókolgatni tenyeremet, mintha az egyik madár ott kucorogna benne. Elmondhatatlan érzés támadt bennem.

Ajkaim remegve, suttogva mondtak köszönetet, szerettem volna anyukámat is átölelni, és neki is ugyanezt megsúgni.

BOGNÁR NÓRA

: Bognár Nóra

MENEKÜLŐUTAK : SZIVÁRVÁNY-ALAK

Menekülőutak: Szivárvány-alak

A padlón ébredtem fel. Álomba sirtam magam, ez volt az első megállapításom. Észrevettem az Arctic Monkeys albumot mellettem, az új szobám halványlila falait és a sok dobozt.

-Az új életem jól kezdődik – mondtam ki hangosan. Hangom furcsán érdes volt, csak akkor keltem fel. Nem tudtam, hány óra. Kisétáltam. Anya és Jason a nappaliban a kanapén aludtak még, előttük a földön gyorsételes papírtálak heverték.

A bejárati ajtó felé léptem és kinyitottam. Szétnéztem az utcán, csak egy embert láttam. Bejött a hideg levegő, ezért gyorsan becsuktam az ajtót és visszamentem a szobámba.

-Már felkeltél? – jött a nappaliból. Anya álmosan pislogott rám.

-Hát... Ja – feleltem. Ha az emberek megkérdezik a nyilvánvalót, arra nem lehet értelmesebb választ adni.

-Ma berendezzük az új otthonunkat, oké? – felkelt és magára vett egy régi, fekete felsőt.

-Jó – nem nagyon vonzott az ötlet, felőlem a dolgok maradhattak volna dobozokban is.

-Esetleg elmehetnénk vásárolni is. Vethetnénk festékeket. Mondtad, hogy szeretnél festeni a szobád falára...

-Lehet?! – sikítottam boldogan.

-Halkan, halkan –csitított anya, s megsimogatta Jason fejét, aki a sikolyomra mozgolódni kezdett. – Csss, aludj még – suttozta neki anya. – Igen, lehet – ezt már nekem címezte.

Dél előtt tehát, miután Jason felkelt, beutaztunk a városközpontba és egy étteremben reggeliztünk. Egy hamburgeres is megtette volna, ezen az éttermen látszott, hogy drága hely, de anya ragaszkodott hozzá. Mondjuk, a két napja viselt Celtics pulcsimban a rózsaszín hajammal kicsit kitűntem a vendégek közül.

Utána a festékboltban vettem fekete, sárga, kék, rózsaszín és lila spray-eket a falamhoz. Jason is kapott egy plüss Mickey egeret. Nagyon szereti a plüssállatokat, jobban, mint a játékaufőkat vagy robotokat.

-Magadnak nem veszel semmit? – kérdeztem, miután anya kifizette a plüssállatot. Jason boldogan zsongott körülöttünk, plüsskutyáját mutatta be Mickey egernek.

-Á, nem kell semmi – legyintett, mintha nem is érdekelné, de éreztem, hogy valójában nem így gondolja.

-Biztos? -Biztos.

Délután kipakoltunk a dobozokból. Helyükre kerültek a szekrényben a ruhák, a tányérok, az ablakra a függöny, a falakra a képek, az ajtó elé a lábtörő. Én festettem. Festettem a falra egy magas szivárványszínű alakot, aki olyan magas, hogy eléri a fekete felhőket, s mert csak a felhőket látja, nem tudja, hogy a földön az emberek félnek tőle és menekülek előle. Ahova csak lép, pusztít. Összetapossa a házakat, szétrúgja a templomokat.

- Nem szomorú ez egy kicsit? – méregette anya a művemet.

- Szerintem nem – vontam vállat.

- Hát jó. A te szobád. De nem akarsz kipakolni? –mutatott a holmimra, ami még mindig be volt csomagolva. –Alakítsd ki a saját kis birodalmad.

-Hát... – nem tudtam, mit feleljek, anya nem is várta meg, kiment.

Az új házunk kezdett úgy kinézni, mint egy igazi otthon. A bútorok elfoglalták helyüket, párnák kerültek az ágyakra, gyümölcsös illatgyertyák égtek, a konyhában pedig felkerült a falra a Kép. Több kis képből állt összemontázsolva, mindegyiken anya, Jason és én mosolygunk. Csak mi hárman. Mintha apát ezzel is kitöröltük volna az életünkből. A képek felett diszes, fehér betűkkel a *Family* felirat. Család.

Feküdtem a szobám padlóján a festékszagban, közben Halsey-t hallgattam, s néztem a szivárvány-alakot. Sok ilyen ember van. Azt hiszik, csodálatos, színes személyiségek, s mert ilyen álmvilágban élnek, nem veszik észre, hogy fekete felhők veszik őket körül, és amerre csak járnak, pusztítanak. Nem szeretnék ilyen lenni.

Hirtelen felkeltem, felvettem a kabátomat és szó nélkül kisétáltam a házból. Anya megkérdezte, hova megyek, de nem feleltem. Mert én sem tudtam.

Sétáltam az utcákon, amiket még alig ismertem, közben lassan sötétedni kezdett, nem láttam egy lelket sem. Sálamat szorosan a nyakamba tekertem, kezeimet zsebre tettem, bakancsom kopogott a vizes betonon. A hóból már nem maradt semmi, csak latyak. A házak ablakából kiszűrődött a villanyfény, az üvegen keresztül láttam az embereket.

Nem tudtam, hova megyek, csak úgy éreztem, mennem kell. Hirtelen reccsenést hallottam. Véletlenül ráléptem egy csigára.

SZÖGI KLAUDIA

FÉNY-KÉP-ÉSZ

(Szédülök.
Hirtelen világosság ért.
Szédülök.
Isten áldozatának kért.
Szédülök.
Ezernyi csillagot látok.
Szédülök
Elhullok... s aztán elszállok.)

FÉNY

Játszom az órán. Semmirekellő vagyok.

Az ablakon erős fény szűrődik be. Nem zavar. Tulajdonképpen szeretem a fényt. Fogom a vonalzómat, mozgatom. Az a szórakozásom, hogy másokat idegesítek a falon táncoló pontocskáimmal. Sokan azt kérték, hogy húzzam be a függönyt, mert kiég a retinájuk. Ilyenkor mélyen elgondolkodom. Télen, majd ha fáznak, azt kívánják, bár csak tavasz lenne, vagy bárcsak eljönne a nyár. Igazából nem is a tavaszt, s nem is a nyarat kívánják, csak egy kicsit a Nap örömére vágnak. Aztán, Tessék emberek, itt van! És most mi van? Már nem is annyira kívánjátok? Senkinek...semmi...soha....sem...jó. Ha nyár van, tuti telet akarnak, ha tél van, biztos, hogy nyarat. Mást akarni mindenki tud, de a jelenlegi helyzetét senki sem tudja pozitívan értékelni. Hiába vannak tisztában azzal, hogy van más, aki rosszabb helyzetben van, mégis mindenki mindig panaszkodik. Az élet tele van izgalmas dolgokkal, csak ki kell lépni a komfortzónánkból. Mondjátok. Még mindig be akarjátok húzni azt a függönyt?

KÉP

(Vaku
Vak
Manipuláció)

2017: Minden eseményről minimum 15 szelfi, nehogy már elfeledjük a dolgokat. Feledés. Igen rossz tulajdonság. Azt viszont elfelejtetted, hogy régen nem lehetett egy gombnyomással mindent megörökíteni. Bevallom, én is ilyen vagyok. Imádok fényképezni. E mellett számtalanszor jártam úgy, hogy semmilyen eszköz nem volt nálam, hogy megörökítsek, egy számomra fontos pillanatot...mégis... emlékszem mindenre. Legalábbis a számomra tényleg fontos dolgokra... Igen. Csak egy kis akarat, és egy kis fantázia kell hozzá. Mit ér az a fényképész a legjobb felszereléssel is, ha nincs fantáziája? Az igazi fényképész a szemével fényképez. A többi magától megfestődik.

(Egyszer a fantáziám
egy játszótársra talált.
Egy néven emlegették.
Az ő becses neve: Ész.)

ÉSZ

Az emberi ész...huh...elég bonyolult fogalom. Annyira izgalmas, hogy mindenki másképp gondolkodik. Az a legjobb, hogy olyasmiket is ki tud találni, amire senki más nem gondolna... az a sok kíváncsi szempár, tűz gyúlt ki bennük, mindig megoldást keresnek mindenre. A küzdelem. Az adrenalin... Az is lehet beteg, ha valaki gonosz. Ez egy ilyen jellem. De kinek is a szemszögéből? A „rossz”-nak a szemszögéből, ő saját magát tekinti a jónak, viszont a „jó”-nak a szemszögéből ugyanaz a személy gonosz. Sokan mondták már ezt, Tacitus is például. Harag, és részrehajlás nélkül. Azokat az embereket szeretem a legjobban, akiknek úgymond az esze és a fantáziája társak. Azokat...

BOGNÁR NÓRA

MECHANIKUS NARANCS

Megjelenés:1971|Alapmű :Anthony Burgess:Gépnarancs(1962)
| Rendező :Stanley Kubrick| Főszereplők :Malcolm McDowell,
Patrick Magee| Műfaj :Sci-fi, Vígjáték, Thriller

A jövőben járunk. Egy angol városban él a 15 éves Alex, akinek a kedvenc elfoglaltságai közé tartozik a bandázás, az erőszaktevés és a komolyzene-hallgatás. Az egyik ilyen „ultra-erőszakolós” alkalommal bandájának elege lesz abból, hogy főnököt játszik, ezért feljelentik a rendőrségen. Alexnek már van múltja a rendőrségnél, ezért börtönbe kerül. Tizennégy évre lecsukják. A büntetése letöltésének második évében fülébe jut, hogy ellátogat a börtönükbe a belügyminiszter, hogy kiválasszon egy embert, akin majd tesztelik a legújabb bűnözés elleni módszert. Ki is választják őt. A „kúra” alatt olyan videókat nézetnek vele, ahol azokat az erőszakos cselekményeket játsszák újra, amiket ő maga követett el, közben olyan anyagokat fecskendeznek a szervezetébe, amelyek rosszulletet idéznek elő, ezért amikor legközelebb akár csak eszébe jut az erőszaktevés, azonnal egy általános rosszullet lesz a szervezete válaszreakciója. Szóval, tulajdonképpen megfosztják a szabadon döntés jogától. Élhet-e így az ember? Létezhet-e anélkül, hogy szabadon dönthetne? Lehet-e egy olyan organikus dolog, mint a narancs, mechanikus? Jobb-e a természetes jó, a mesterséges rossznál? A film ezekre a kérdésekre keresi a választ.

Annak ellenére, hogy régi film, mondanivalója nem elavult, unalmas, viszont generációm nem igazán ismeri ezt a remekművet. A színészi alakítások nagyon szuperek, és tényleg egy disztópikus jövőbe repítenek minket. Az egész alkotás | nyelvezete nagyon érdekes. Angolul van ugyan, de tele van szlenggel és angolosított orosz kifejezésekkel. A film különböző műfajok ötvözete: vígjáték a fekete humora miatt, dráma, mert a végére együttérzővé válunk a főszereplővel, még a gonoszsága ellenére is. Thriller, mert nem hagy békén, elgondolkodtat, megijeszt a film egész elgondolása. Horror, mert elég sok szörnyűség történik benne. Művészfilm, a rengeteg kis utalás, a komolyzene miatt, ami végigkíséri a filmet. Megjelenése után több helyen is betiltották brutalitása miatt: úgy vélték, hirdeti, sőt bálványozza az erőszakot. Angliában maga a rendező tiltatta be, mert megnövekedett azon bűncselekmények száma, amiket a filmről másoltak. A filmet a szocialista országokban sem vetíthették, ezért nem is készült hozzá magyar szinkron.

BICSKEI ARMAND

STEPHEN KING

Egy hotel tele furcsaságokkal.. Egy városban gyilkoló bohóc.. Egy halálraítélt fekete férfi emberfeletti képességekkel.. Egy ártatlan fogoly évekig tartó szabadulása a börtönből.. Egy férfi aki balesete után természetfeletti képességekre tett szert... Horror, Dráma, izgalom.

Az elmúlt hónapokban sokat hallhattunk az íróról, vagyis inkább csak az "AZ" c. könyvének megfilmesített változatáról. Vannak persze, akik nem ismerik Stephen Kinget, viszont biztosan akadnak olyanok is, akik olvastak már tőle népszerűbb horror-regényeket, illetve látták egy-két könyvének a megfilmesített változatát.

De ki is valójában ő?

1947. szeptember 21-én született Amerikában. Két éves korában apja elhagyta a családját. Semmi nagy drámázás, csak annyit mondott, hogy cigiért megy. Hét éves korában történeteket kezdett írni. Nagy hatást gyakoroltak rá a gyermekkorában látott Sci-fik és horrorok.

13 évesen megtalálta apja írásait, befejezetlen történeteit, amiről addig senki nem tudott.

Első művei egy helyi újságban jelentek meg.

A középiskola után a Maine-i egyetemre íratkozott angol nyelv és irodalom szakra, amit aztán 1970-ben fejezett be.

A hetvenes években egyre több novellát jelentetett meg újságokban, különböző álneveken. Pl. Az ötödik negyed c. ismert novellája is hasonlóképpen jelent meg, illetve ez az egyetlen műve amit John Swithen néven adott ki. A mű bekerült a *Rémálmok és lidércek* novelláskötetbe.

Később a Carrie c. regénye már óriási népszerűséget biztosított King számára. Innentől lett befutott író.

A hetvenes évek végétől sorozatosan adott ki hét könyvet Richard Bachman álnéven.

Majd 77'-ben megírta a Ragyogás c. művét, amely azonnal bestseller lett. Kubrick felejthetetlen filmet forgatott belőle.

King a nyolcvanas években az alkohol és a drogok rabjává vált, annyira, hogy a Rémkoppantók c. regény írására - nyilatkozata szerint - csak foszlányokban emlékezett.

Stílusára jellemző, hogy szeret minden apró kis részletet kidolgozni. Művei sokszor találkoznak egymással, különböző regénybeli, különböző események játszódnak ugyanazon a helyen (pl. Castle Rock), és rengeteg, különböző műveiben visszatérő elemet, különböző műveiből visszaköszönő motívumot használ.

HALÁLSORON

Szintén könyv és film változat is létezik. A történet egy idős ember, Paul Edgecomp visszaemlékezésével kezdődik, amit elmesél egy barátnőjének az idősek otthonában: 1932-ben fegyőrként dolgozott a halálsoron. Egy nap egy fekete férfit hoztak, két kislány megerőszakolásának és meggyilkolásának vádjával. Paul hamarosan felfedezi, hogy milyen képességgel rendelkezik a fogoly, ugyanis egy érintéssel meggyógyította a húgyhólyag-gyulladását.

A filmben a brutalitások között végigkövethetjük a foglyok villamosszékkal való kivégzését is. Ahogy a könyv/film vége felé közeledünk, kezdjük megkedvelni a vádlottat, John Coffeyt. A halálsoron van néhány érdekes figura is, köztük egy elborult gyilkos. A történetben az izgalom és a borzalom mellett nagyon sok mély gondolat is van, és ha valaki szereti a brutalitást, a tragédiát, akkor ez a film pont neki való.

Kritikák

A REMÉNY RABJAI

A történet 1947-ben játszódik, amikor egy bankárt, Andy-t megvádolnak felesége és annak szeretője meggyilkolásával. Ezért életfogytiglani büntetést kap. Andy a börtönben hamarosan megbarátkozik néhány fickóval, akik közül az egyik azzal foglalkozik, hogy apró tárgyakat csempész be a börtönbe. Andy így jut hozzá egy kis csákányhoz, ami később fontos elemévé válik a történetnek. A történet elején egy tetőszigetelési munka közben Andy hallja két rendőr beszélgetését, akik pénzügyeikről panaszkodnak. Andy kiségi őket, majd később így jut közelebb és közelebb az igazgatóhoz. Az évek során így intézi el észrevétlen szabadulását is. De nem akarom a poént lelőni, olvassátok el!

A RAGYOGÁS

Szintén megjelent mind könyv, mind film formában is. A könyv 1977-ben, a film 1980-ban. Jack Torrance, aki nemrég gyógyult ki az alkoholizmusból, elvállalja a gondnok szerepét egy nagy múltú szállodában. Vele együtt felesége és fia is beköltözik oda. Jack be szeretné fejezni a könyvét a szállodáról, közben egyre több és több furcsaságot vesznek észre a hotel körül. Fia, Danny különleges képességgel van megáldva, amolyan látnoki képességgel, azaz ragyogással. A fiú látja a szállodában vízbefulladt nőt, halott kislányokat, és egyéb furcsa földöntúli jeleket, amiket elképzelt barátja, Tony mutat meg neki. Szép lassan Jack kezd megbolondulni, rátámad a feleségére, aztán a fiára is. A könyv érdekessége, hogy King a cím ötletét John Lennon egy dalából merítette (And we all shine on).

AZ

A legutóbb megjelentetett könyvalapú film, az "AZ" meglehetősen nagy népszerűsége telt szert. Korábban is feldolgozták, 1990-ben, majd idén 2017-ben. Ennek érdekessége, hogy a szörnyeteg, vagyis "AZ" 27 évente tér vissza a kisvárosba, Derrybe, hogy gyilkolásson, és pont 27 év után jelent meg, tért vissza az új film is. Egyébként a film egyszerre kiváló horror és dráma egyben.

JUHÁSZ EMIL

: Tolnai Zsigmond

Blade Runner - Szárnyas Fejvadász 2049

Ez a mostani film, az 1982-es Szárnyas Fejvadász folytatása, így ez 2019-ben játszódik. Persze az eredeti film története után 30 évvel később játszódó mostani film története hasonlít az első részéhez: még mindig vannak replikánsok, akiket a fejvadászok üldöznek és meg is ölik őket. K ügynök (Ryan Gosling) is fejvadász, aki egy újabb unalmasnak gondolt ügynek köszönve tárja fel azokat az elvarratlan szálakat, amelyek a már 30 éve szökésben lévő Rick Decard (Harrison Ford) fejvadászhoz vezetnek. Ennek következményeként, vagyis így a hozzá kapcsolódó titkok mindent megváltoztatnak, amit a világról tudni lehetett. A filmnek elképesztően lassú a tempója, az első rész óta eltelt 30 év a két film közötti időbeli változásokat állítja szembe, a szinte semmit sem változott technikával. Ugyanis a technika fejlettebb nem lett, csak sokkal szomorúbb és melankólikusabb lett minden. Ez a két dolog együtt olyan folytatózó atmoszférát gerjeszt, teremt, aminek köszönhetően a néző is kissé kizökken az időből. Véleményem szerint nem elég egyszer megnézni ezt a filmet. Ugyanis rendelkezik egy sajátos ritmussal, amit ha elsőre nem sikerül felvennünk, akkor élvezhetetlenné válik az egész. Ha viszont sikerül ráhangolódunk az egyenletesen dübörgő lüktetésre, akkor a történet kézen ragad bennünket, és keresztülrepít a látványvilág csodálatosságán át az ígéretek földjéig. Mindezeknek köszönhetően garantálhatom, hogy egyedi élményben lesz része a nézőnek.

A film elképesztő, nem evilági élményt nyújtó, még sci-fi-ként is csodálatos látványvilágához a rendező, Denis Villeneuve munkája mellett, nagyban hozzájárult Harrison Ford karizmatikus, egyedi színészi teljesítménye is. De az sem elhanyagolandó, hogy Ryan Gosling, a remek alakítása mellett, kiváló közönségcsalógató.

A Szárnyas Fejvadász második része olyan folytatása lett az elsőnek, amely a mellett, hogy hű az eredeti, az első filmhez, teljesen új értelmet ad az egész történetnek. Érzékibben, kifinomultabban, kidolgozottabban.

: Bognár Nóra

DOMONKOS GEORGINA

CSIBEBULI

Ahogy minden évben, úgy idén is megrendezésre került a csibebuli. Egészen pontosan október 17-én került sor az elsősök beavatási szertartására.

A csibék dress code-ja a következőket tartalmazta:

- lepedő
- páratlan zoknik
- flip-flop
- fürdőgatya (lányoknak)
- melltartó (fiúknak)
- alsógatya (lányoknak)
- szoknya (fiúknak)
- szemeteszák
- semmi smink, kibontott hajjal (lányoknak)

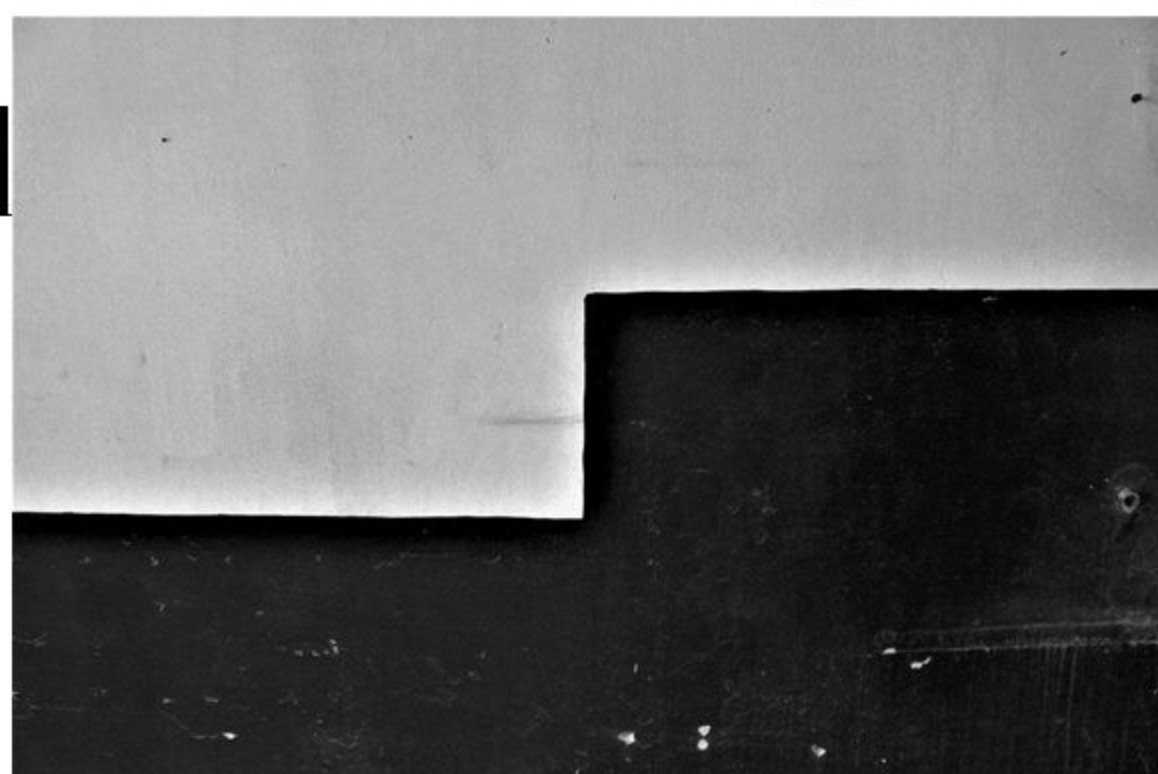

 : Szokol Mariann

 : Bognár Nóra

Továbbá, márkerrel kipingát arcok, amit nem csak a csibebulin, hanem tanítás alatt is viselni kellett. A megszokott módon, az elsősök felháborodva fogadták kínzóik utasításait, büntetéseit. Azonban, abban mindenki egyetérthet (a másodikosokat kivéve), hogy idén az utasításokat adó másodikosok egy „ici-picit” túlzásokba estek. Ugyanis igaz, hogy voltak vicces és jópofa feladatok is, de főleg kemények, hétpróba-szerűek. Jó sok rizs és liszt folyt, ecetes, tejszínhabos lufi durrant. Összességében, jól szórakoztunk, a csibéket rendesen beavatták, a csibebulit túléltek, és már tűkön ülve várjuk, hogy a jövő szeptemberben érkező elsős diákokat mi is beavassuk. Így megy ez rendjén. Persze szelídebb keretek között 😊

 : Tolnai Zsigmond

**DOMONKOS GEORGINA
ÉS BACSLIA BERTA HELÉNA**

ROZSBAN A FOGÓ

Az embereknek van egyfajta elvárásuk egymás iránt. Minden kultúrának megvan a maga normája, amit igyekeznek betartani. A szomszéd Margit nénivel nem fogunk úgy beszélni, mint az iskolatársunkkal, akivel nap mint nap együtt buszozunk. Templomban nem kezdünk el kommunista dalokat énekelni, és iskolába nem megyünk mezítláb. Az illem mellett viszont vannak olyan dolgok, amikről senki sem beszél, és mégis mindenki tud róluk. Például, senki sem szeretne pl. náthás öregemberekkel arról beszélgetni, hogy miért bukott meg az iskolában. Színházba járunk, mert azt illik, filmeket nézünk, mert azt is. Megnézünk minden minőségtelen húszdolláros sorozatot - tisztelet a kivételnek- anélkül, hogy észrevennénk ezek kártékony hatását. Vagy ha rá is jövünk, nem beszélünk róla. Mint ahogy arról sem beszélünk, hogy ha befagy a tó, hová tűnnek a kacsák. Nem beszélünk ilyenekről, mert minek. De ha netalán valaki mégis megemlítené, azt hülyének néznék és kinevetnénk.

Holden Caulfield, a regény főszereplője, pont ezért „más”. Ha őt valami érdekli, például a kacsák, igenis beszélni fog róla. Hisz ő egy szabad ember, nem? Azt gondolhat, amit akar, és ezt ki is nyilvánítja. A többiek meghallgatják, és elgondolkodnak a „másmilyen” emberek véleményén. Hát nem. Az a szomorú igazság, ezt még letagadni sem lehet, hogy mindenki elítéli a „másmilyeneket”. Én is. És ti is. Sőt, még a „más” is elítéli a „átlagosat”. Ez amúgy rendben is lenne, annak ellenére, hogy mind tudjuk, ilyesmihez nincs jogunk, és nem erről kellene, hogy szóljon a világ. Persze a toleranciának is megvannak a maga határai, de ebbe most ne menjünk bele. Szóval, akinek eltér a véleménye a többségtől, arra már valamilyen szinten másképp fogunk tekinteni. És ebben az esetben elkerülhetetlen, hogy ő ezt ne vegye észre. Észreveszi, de nem foglalkozik vele. Nem éri meg. Él tovább a saját kis világában, és igyekszik megtartani magának a gondolatait. Persze ez hosszú távon nehezen lehetséges. Az „átlagos” ember pedig erre úgyis rájön, és képes megváltoztatni a „más” életét. Holden a könyv végére szanatóriumba kerül. Tudom, spoiler. De ez nélkül nem nagyon tudom kifejtetni, amit szeretnék. Tehát szanatóriumba kerül. Megváltozik minden. Miért? Mert más volt. Tényleg ezt érdemelte? Érdemes valakit csak azért elnyomni, a véleményét elfojtani, mert nem hasonló velünk, nem azonos a véleménye a miénkkel? Az iskolában arra tanítanak, hogy mindenkit el kell fogadni olyannak, amilyen. Eközben ugyanazt a hasznavehetetlen tananyagot erőltetik rá a jövődöbeli földművesre, mint a jövődöbeli orvosra. A gondolkodásunkat már az óvodában befolyásolják. Isten a jó, Lucifer a rossz. És mi van akkor, ha valaki ezt pont ellenkezőleg gondolja? Nem, olyan nem lehet. Ez így van, meg van írva, így kell lennie és kész. Igen, ilyenkor lehet azzal jönni, hogy ez semmi a fasiszta és a többi kegyetlen ideológiákon alapuló rendszerekhez képest. Ez igaz. És nem is a rendszerrel van a gond, a politikához amúgy sem értek, úgyhogy ezt hagyjuk is. A gond az emberrel van. Vagy mondhatjuk azt valakire, hogy nagylelkű, mert 100 eurót adományozott a Caritas nevű szervezetnek? A legtöbben ezt is csak a saját érdekükben teszik. Mindannyian egocentrikusak vagyunk valamilyen szinten. Ez néhányunkban jobban eluralkodik majd, és ők lesznek azok, akik majd befolyásolják a többieket. És ez előtt mindenki térdre borul. Aki nem, az bolond. Aki nem, annak van saját véleménye.

Mindenki más. Ne féljünk „másnak” lenni. Harcoljunk a szabadságunkért. Legyünk Holdenek. Még akkor is, ha pontosan nem is tudjuk, mi a célunk. Ő se tudta. Csak ne legyünk átlagosak. Mutassuk ki az egyéniségünket, hiszen még az „átlagosak” is különböznek. Fogadjuk el egymást, hogy elfogadjanak minket. Mert nem olyan szörnyű dolog az, ha van véleményünk. Ha meg tudunk szólalni, és nem fogadjuk el a mások által ránk erőltetett gondolatokat.

SZABÓ RÉKA DOROTTYA

Hírek és élménybeszámolók

A SZÍNHÁZ ÉS A SZÍNÉSZEK HELYZETE SZERBIÁBAN

Szomorú, szánalmas; ezek junak eszembe mostanában a színházról, de nem a színdarabok miatt. A közönség hozzáállása szomorít el. Egy hagyományos, gyerekes, egyáltalán nem vicces viccekkel teli minősíthetetlen színdarabra nem győzik venni a jegyeket az emberek, míg a *One girl shown*-nál például - ami egy elgondolkodtató, egyedi viccekkel teli, társadalom és önkritikától sem mentes, nagyon jó színdarab - , a nézőtér felét sem tudják feltölteni. És ráadásul, a végén a drága közönség, ha már azért nem, mert maga a darab zseniális, még csak a színésznő felé mutatott tiszteletből sem képes tapsolni (ami egyébként természetes kéne, hogy legyen, de nem, az). A szabadkaiak annyira felsőbbrendűek, hogy ők megtehetik, hogy vissza sem tapsolják a darab szereplőjét. Az ilyen emberek miatt (is) gondolom azt, hogy rossz lehet színésznek lenni. Hiába adsz bele apai-anyait napról-napra, ha csak egy kicsit is hibázol, senki sem arról fog beszélni, hogy mit csináltál jól (mert ugye azt elvárják, hogy mindent mindig ugyanúgy hibátlanul csinálj, ugyanannyi energiabevetéssel, mert az természetes. De ha hibázol, az nem az, az a színház hírnevét fenyegeti). Részben erről szól az Urbán András által rendezett előadás is, a *One Girl Show*.

BÉRES MÁRTA - ONE GIRL SHOW

RENDEZŐ : URBÁN ANDRÁS | ELŐADJA : BÉRES MÁRTA

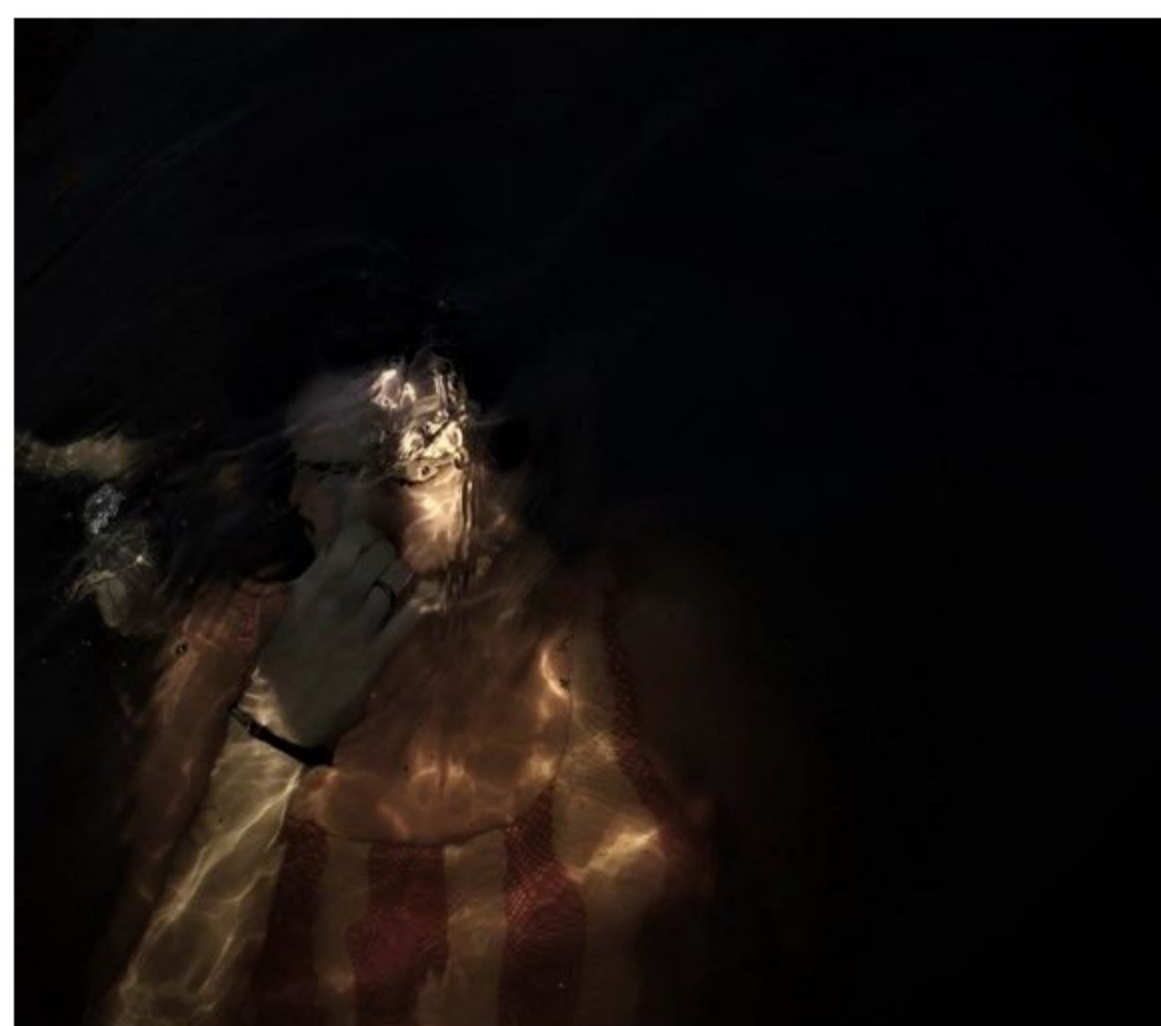
Béres Márta - már a többszereplős színdarabokban is kitűnik szépségével és színészi tehetségével, ezért, amikor hallottam, hogy visszajön szülési szabadságról, és mondták, hogy van ez az egyszemélyes előadása, egyből tudtam, hogy ezt meg kell néznem.

Maga a darab több különböző történetszálon fut: hogyan kapott filmszerepet, mit tett azért, hogy jobb színész legyen, aztán az életéről, egyszer úgy, hogy csak rossz dolgok történtek vele, máskor pedig ugyanaz a történet, csak valószerűtlenül jó dolgok történnek vele, stb.

Az egész színdarab alatt érezhető szeretete a színészet és a közönség iránt, meg az ebből (is) fakadó hatalmas energiája. Többször is félbeszakítja az előadást, megszólítja a közönséget, kritizálja, parodizálja, feszegetve határainkat, a sajátját és a közönségét egyaránt. Ezzel egy különleges hangulatot ad a darabnak. A színésznő úgy uralja a rendelkezésére álló teret, a testét, hogy kellékek nélkül, a tehetségével eléri azt, ha pl. arról beszél, hogy egy kórházi szobában van, ne őt lássam egyedül a színpadon hanem a mellette fekvő apját is, a hangjából érezem a szoba hangulatát is, stb. Egyszemélyes darabjában különböző embereket, különböző személyiségeket, erős vagy összetört nőket, stb. hoz elő magából, formál meg a színpadon.

Lassan tízszer láttam a darabot, de remélem játsszák még, mert akkor mindenképp megnézem tizenegyszer is. Azt meg csak ajánlani tudom, hogy mindenki nézze meg. ☺

TOLNAI ZSIGMOND

 : Tolnai Zsigmond

Hírek és élménybeszámolók

SZÍNHÁZLÁTOGATÁS

MÜNCHENBEN

A nyáron Németországban jártam. Jó ötletnek tartottam, hogy még az iskola kezdete előtt kilátogassak nyelvtanulás céljából. Amikor már ott voltam, szívesen szétnéztem volna mindenütt, Így jött az ötlet, hogy a nagynénim azonnal rendelte is a jegyeket a Cats című musicalre. Ugyanis a musical szereplői augusztusban éppen Münchenben szerepeltek, szinte minden este. A macskák 1981 óta repertoáron vannak, azóta szinte már az egész világon felléptek ezzel a darabbal. Első előadásuk Londonban volt. De jártak még ezen kívül Mexikóban, Argentínában, Brazíliában, Svájcban, Olaszországban, Kuvaitban, Szingapúrban és Kínában is. A musicalben egy macska törzs történetét ismerhettem meg, a Jellicle-eket, és az éjszakát, amit úgy neveznek „a Jellicle Választás,, . Ez az éjszaka dönti el, hogy melyik macska fog új életet kezdeni, esetleg újra ismert macskává válni. A bozontos bundák, remegő tappancsok nagy hatással voltak a közönségre, egészen úgy tűnt, mintha valódi macskák játszanának a színpadon.

Gizabella, a fiataalkorában jól ismert, büszke, gondtalan, vidám táncos mostanra már egy megöregedett, félelmet keltő, rogyant állapotú macskává vált. Grizabella énekli a Memory dalt, amely a közönségre érzelmileg mindig nagy hatást gyakorol. A múltjában elhagyta a Jellicle macskákat, hogy felfedezze a külvilágot, bár tudta, ezek után már nem fogadják vissza. A legfiatalabb macskák rögtön megsajnálják, de a vének eleinte vonakodnak tőle. A macskák a Memory dalt hallgatva, látva, Grizabella mennyit szenved, visszaveszik a törzsbe. A Grizabella név azt jelenti: „A szürke szépség,, . 2014-ben a londoni Palladium Színházban Nicole Scherzinger játszotta ezt a szerepet.

A másik kedvenc szereplőm pedig Victoria, más néven „White Cat,, . Szerepe elsősorban a tánc, vagyis a balett. Ő egy nagyon csendes cica, bár több csoportos jelenetben is vezető szerepet kap.

Megemlíteném még Rum Tum Taggert, egy szánalmas énközpontú alakot, leopárd foltokkal. A női macskák rajonganak érte. Imádja a reflektorfényt, és azt, ha körülötte forog a világ.

Ők voltak a kedvenceim.

Fantasztikus élményben lehetett részem. Amíg a macskák világában tartózkodtam önfeledten, annyira magába szippantott, hogy megfeledkeztem a külvilágról. Egy igazi kikapcsolódás volt belecsöppenni, belelátni másfajta élőlények, létformák világába, s komolyan belegondolni, kik is lehetnek ők valójában, a macskák.

PIVÁRCSIK

LINETT

: TOLNAI ZSIGMOND

Hírek és élménybeszámolók

LUDASI SÉTA

A gimi diákjai, más iskolák részvételével együtt sétát tettek a Ludasi-tónál és környékén. Igaz a Ludasi-tavat nem teljes egészében kerültük meg, de a szomszédságában lévő erdőt és dombos vidéket teljesen bejártuk. Megmászunk minden kisebb- nagyobb dombot. Az időjárás tökéletes volt, így az egész napot jóhangulat ragyogta be. A séta reggel kezdődött, így a boldogság ereje egész napos volt, egész nap kitartott. A földrajztanárnő, Goca Burnac vezetésével vágtunk neki a Szúnyogcsárda hangulatos udvarától. A Szúnyogcsárda Ludas egy távolabbi pontján helyezkedik el, a tóhoz közel, nádzsungellel övezve, ami úgy igazán hangulatot varázsolt a túrának. Két órát gyalogoltunk, ennyi idő múlva értek vissza a kiindulópontba az enyhénszólva megfáradt és jócskán megjárátott talpak, amik keresztül-kasul bejárták az erdős vidéket. Mire fáradtan visszaértünk, finom marha pörkölt fogadott bennünket, amit a palicsi iskola földrajztanára, Krivošilja Felix készített. Készen állt az étel, hogy újra feltöltse a résztvevők lemerült energiatartalékát !!

A kirándulás remek alkalom volt a megismerkedésre. Sok új ismerőst szerezhettünk magunknak. A túrában résztvevők jelentős része felnőtt volt, mi, félig gyerekek pedig az alsósokkal barátkoztunk össze, mindenki mindenkivel elvult, még én is.

Egy másik előnye is volt a sétának, a kikapcsolódás! Jó volt egy picit elszakadni a mindennapi rohanástól, és az elektronikus izéink gyűrűjéből, de komolyan.

Nem győzöm elégszer leírni, hatalmasakat nevetett mindenki, jó volt! Ilyen jókedvvel övezve ez a 13 km nem tűnt egyébnek hangyalépésnél. Persze akik jártasabbak a gyaloglásban, a 20 km-es utat is választhatták, nem tudom az milyen lehetett. Gondolom a vidámság ott is szárnyalt, azzal a különbséggel, hogy az a túra, két hangyalépésnyi távolságnak tűnt.

HORVÁT ÁKOS

: Szokol Mariann

Bacslia Berta Heléna
Bicskei Armand
Bicskei Gabriella
Bognár Nóra
Domonkos Georgina
Horvát Ákos
Juhász Emil
Katona Gréta
Kocsis Szandra
Pivárcsik Linett
Szabó Réka Dorottya
Szokol Mariann
Szögi Klaudia
Tolnai Zsigmond

